

truplo leži na gričku z gaji cipres, s pogledom v daljavo, na veličastne Julijce, Karnijske Alpe - v kraje, kamor se je tako rada zatekala.

Karlo Kocjančič

In memoriam: Martin Hudales

V preteklem letu 1992 smo se konjiški planinci navkljub negotovim razmeram kar nekajkrat imeli prav prijetno daleč od vsakdanje tlake tam v prostranstvu narave - bodisi na samotnih gozdnih poteh ali v prijazni planinski koči, pa tudi takrat, ko smo grizli kolena v bele strmine in tako vsaj delno potešeni čakali na zaključek leta in na naš občni zbor.

Tedaj pa nenadoma, kot bi udarila strela v kline in žico na izpostavljeni planinski poti ali kot bi zgrmel snežni plaz po strmini, je udarila med nas novica, da se je naš Martin za vedno poslovil od nas. Nič več ne bo organiziral planinskih izletov, ne bo nas kratkočasil na avtobusnih voznjah, nič več nas ne bo spremljal na planinske ture.

Umril je 29. 12. 1992.

Po drugi svetovni vojni je prišel iz Velenja v Slovenske Konjice in se takoj vključil v ponovno ustanovljeno planinsko društvo v Slov. Konjicah. Zelo hitro je postal eden izmed najagilnejših članov UO in udeleženec vseh najpomembnejših akcij društva, bodisi pri izgradnji in vzdrževanju stolpa na Rogli, organizaciji planinskih tečajev in taborov, bodisi nešteti izletov. Izredno uspešno je opravljal funkcijo »finančnega ministra« in občasne tajniške posle; skratka, bil je deklica za vse.

Svoje delo v društvu je opravljal z vsem žarom svoje blage, dobrotne in nevsiljive narave. Znal nas je razvedriti s svojim izrednim smislom za humor.

V njegovi družbi smo se počutili sproščeni in smo čutili, da imamo prijatelja, ki nam želi veliko dobrega, zaradi česar ga bomo še bolj pogrešali.

Kot smo se Konjičani dostojno poslovili od njega, tako bo ostal v nas svetel spomin na njegovo zgledno življenjsko in planinsko popotovanje v času in prostoru tu med nami.

Tvoji planinski prijatelji

Trdna opornika radovljiškega planinstva

Ko ob 100-letnici organiziranega planinstva na Slovenskem sestavljamo mozaik zgodovine našega planinstva, sta v tem mozaiku dva kamenčka, dva naša planinca, **Verenka Mencinger**

in **Janko Brinšek**. Za radovljiške planince pa nista le kamenčka, ampak močni skali, na kateri se lahko krepko naslanjamo že trideset let. To pa je že skoraj tretjina časa, odkar obstajamo kot društvo tudi Radovljičani. Naj jima bo v zahvalo, drugim pa za zgled ta skromen zapis.

Verenka je članica že od leta 1946 dalje, v Upravnem odboru našega društva pa je od leta 1963. Najprej je bila mladinski poverjenik na Osnovni šoli v Lescah, leta 1968 pa je prevzela posle tajnika in blagajnika in to delo z vso vnemo in odgovornostjo opravlja še danes. Pa saj drugačna skoraj ne more biti. Izhaja iz planinske družine, oba starša, **Milena** in **Rudolf Potrata**, sta bila odbornika že takoj po vojni in Verenka je za mamo »podedovala« tudi tajniške posle. Njena prva »tura« v hribe je bila, ko jo je dveletno oče v košu nesel na Dobrčo. Potem so sledili nešteti obiski Begunjsčice, Stola, pa večdnevna bivanja v Vratih pri priljubljenem oskrbniku **Torkarju** in še in še. Njeno zagledanost v gore in naravo nasploh je še spodbudil njen gimnazijski razrednik **prof. Janko Mlakar**. In tako se je s planinstvom popolnoma »zastrupila«.

Danes si dela v UO sploh ne moremo predstavljati brez nje. Pri tako velikem društvu, kot je naše, ga je vedno dovolj, posebno v sezonskem času. Poleg rednega tajniškega in blagajniškega dela zbira z vso natančnostjo vse slikovno gradivo o posameznih postojankah od gradnje dalje, vodi evidenco članstva, UO, evidenco nagrajencev, ob 90-letnici društva je uredila arhiv od 1945. leta dalje, je naša povezava s poverjeniki in še z drugimi štirimi društvi v občini, zbira časopisne novice o delu našega društva, uraduje ob uradnih urah z društveni pisarni, skratka, je »deklica za vse«. Zato ni čudno, da pri njej doma zvonijo telefon od

Verenka Mencinger

